

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 marca 2013 r. w sprawie powództwa J. Ł. przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W. o zapłatę Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w punkcie 1. zasądził od pozwanego na rzecz powódki: a) kwotę 21.015,10 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 marca 2004 r. do dnia zapłaty, b) kwotę 919,80 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w punkcie 2. oddalił powództwo w pozostałej części, w punkcie 3. nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi od pozwanego kwotę 469,55 zł na pokrycie kosztów postępowania wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa, a w punkcie 4. nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z roszczenia zasądzonego na rzecz powódki kwotę 508,68 zł na pokrycie kosztów postępowania wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiodła powódka, skarżąc je w części oddalonego powództwa, tj. w zakresie kwoty 22.384,90 zł, i zarzucając obrazę przepisów postępowania przez przyjęcie wartości pojazdu M. na kwotę 5.000 euro, w sytuacji gdy opinie poprzednich biegłych wskazywały wartość ponad 40.000 zł oraz przyjęcie, że biegły posiadał wiedzę dostateczną do złożenia opinii umożliwiającej rozstrzygnięcie sprawy. Wskazując na powyższe, powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów postępowania odwoławczego, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Apelująca złożyła również wniosek o uzupełnienie postępowania dowodowego o opinię uzupełniającą J. W. lub innego biegłego z zakresu wycen pojazdów mechanicznych, posiadającego wiedzę o zasadach wyceny pojazdów w Niemczech np. w oparciu o przewodnik wyceny pojazdów samochodowych wskazany w uzasadnieniu apelacji. Apelująca wyjaśniła, że wiadomość o istnieniu takiego przewodnika, który może być dowodem w niniejszej sprawie dowodów powzięła po zakończeniu postępowania przed Sądem I instancji. Wcześniejsze zaś powołanie takiego dowodu nie było możliwe, ponieważ ani powódka ani jej pełnomocnik nie dysponowali dostateczną wiedzą na temat materiałów i procedur wycen pojazdów w Niemczech.

W odpowiedzi pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na terminie rozprawy apelacyjnej w dniu 24 lutego 2014 r. pełnomocnik powódki podtrzymał swe stanowisko w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu.

Kwestionując stanowisko Sądu I instancji odnośnie wyliczenia wartości szkody w należącym do powódki pojeździe uszkodzonym w dniu 1 października 2003 r. wskutek najechania na ubytek w jezdni apelując podniosła, że Sąd I instancji w sposób nieprawidłowy przyjął, że wartość samochodu powódki przed zdarzeniem wyniosła 5.000 euro, pomijając fakt, iż poprzednie, wydane w sprawie opinie wskazywały na wartość pojazdu w kwocie około 43.000 zł. Apelująca zakwestionowała przyjętą za podstawę wyliczenia wartości szkody opinię sporządzoną przez biegłego J. W., a w szczególności wykorzystane przez niego materiały źródłowe do wyceny samochodu. Apelująca podniosła, że uwzględnione przez biegłego publikacje (...) nie mają zastosowania do wyceny pojazdów, takich jak samochód powódki. Z tego względu, zdaniem powódki, konieczne jest uzupełnienie materiału dowodowego poprzez sporządzenie dodatkowej opinii przez biegłego J. W. lub poprzez dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego do spraw wyceny pojazdów mechanicznych, posiadającego wiedzę o zasadach wyceny pojazdów w Niemczech.

Stanowisko to jest nietrafne. W rozpoznawanej sprawie Sąd I instancji trafnie wyjaśnił – powołując się na odpowiednie orzecznictwo Sądu Najwyższego, dlaczego uznał, że kompensata szkody poniesionej przez powódkę wymaga po pierwsze, odniesienia do wartości pojazdu przed szkodą, a po wtóre, uwzględnienia cen i realiów rynku niemieckiego. Skoro bowiem powódka w momencie zdarzenia na stałe zamieszkiwała w Niemczech, miarodajne dla oszacowania

wartości poniesionej przez nią szkody były dane pochodzące z tego rynku. Oznacza to, że wartość samochodu powódki, będąca podstawą obliczenia odszkodowania dochodzonego w niniejszym postępowaniu, powinna odpowiadać cenie samochodu powódki możliwej do osiągnięcia na rynku niemieckim. Z tego względu dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie słusznie Sąd I instancji oparł się na wnioskach zawartych w opinii biegłego J. W., a pominął korzystniejsze dla powódki ustalenia zawarte w opinii biegłego A. S. oraz w drugim wariantcie przedstawionym w opinii J. W., a odnoszące się do warunków rynku polskiego. Podkreślenia też wymaga, że w toku postępowania pierwszoinstancyjnego powódka nie oponowała przeciwko zakreślonej biegłemu tezie dowodowej nakazującej wyliczenie wartości pojazdu przed szkodą i koniecznej naprawy z uwzględnieniem realiów rynku niemieckiego, nie negowała też konieczności przeprowadzenia dodatkowego dowodu z opinii biegłego w celu wyliczenia wartości szkody właśnie w oparciu o dane z rynku niemieckiego i nie zgłosiła żadnych zastrzeżeń do opinii przedstawionej przez biegłego J. W. mającej na celu wskazanie wartości samochodu powódki obowiązującej w warunkach niemieckich. Uwzględnieniu nie podlega również zarzut powódki dotyczący prawidłowości przyjętych przez biegłego J. W. danych źródłowych z rynku niemieckiego w celu wyliczenia wartości pojazdu powódki przed szkodą, ani wnioski powódki o dopuszczenie na tę okoliczność dowodu z opinii sporządzonej przez innego biegłego. W przypadku opinii biegłych ocenie podlega poziom ich wiedzy, podstaw teoretycznych opinii, sposobu motywowania zajętego w niej stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, LEX nr 77046). O ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę podające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNP 2000/22/807). W rozpoznawanej sprawie powódka nie wykazała jednak, że uwzględnione przez biegłego dane porównawcze są niepełne, nieprawidłowe lub w inny sposób wadliwe i nie nadają się do wyliczenia wartości samochodu. Twierdzenia zaś powódki, jakoby publikacje EurotaxSchwacke, na których oparł się biegły, mają zastosowanie do samochodów użytkowanych w inny sposób niż samochód powódki, nie zostały poparte żadnymi dowodami i jako takie należy uznać za gołosłowne. Z tych względów nie sposób podzielić zarzutu powódki dotyczącego przyjętej przez Sąd wartości pojazdu przed szkodą.

Konkludując, w ocenie Sądu odwoławczego słusznie Sąd I instancji stwierdził, że pozwany odpowiada gwarancyjnie za szkodę w pojeździe powódki i prawidłowo określił wielkość świadczenia odszkodowawczego należnego powódce w związku z uszkodzeniem pojazdu, posiłkując się w tym względzie opinią biegłego J. W. i uznając, że wartość pojazdu powódki przed szkodą wyniosła 5.000 euro, co przy uwzględnieniu otrzymanej przez powódkę kwoty 400 euro z tytułu sprzedaży uszkodzonego pojazdu i przeliczeniu wedle kursu euro do złotego z dnia powstania szkody wyniosło kwotę 21.015,10 zł, ujętą w zaskarżonym orzeczeniu.

W tym stanie rzeczy oraz biorąc pod uwagę fakt, że w sprawie nie ujawniono okoliczności, które Sąd II instancji winien uwzględnić z urzędu, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

Mając na uwadze wynik kontroli instancyjnej o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego - § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).